

og nu vilde han med det samme kigge indenfor paa Herregaarden.

Rigtignok var det ikke mange Dage siden, han havde været der, og den syge Godsejer ytrede sjelden nogen stor Henrykkelse over at se ham. Men han kunde denne Gang gøre sig Haab om en venligere Modtagelse, fordi han bragte en Meddelelse, der sikkert vilde glæde ham.

I Forstuen blev han modtaget af Sygeplejersken, som fortalte, at Godsejeren var taget over i Staldene.

»Saa vil jeg vente paa ham,« sagde han og lod sig føre ind i Torben Dihmers eget Værelse, der foruden Spisestuen og et Par Sovekamre stadig var det eneste beboelige Rum i det store, forfaldne Hus.

Mens den styttelange Mand stillede sig op med Ryggen til den varme Kakkelovn og udfoldede et nystroget Lommetørklæde for at pudse sine Brillor, stod Sygeplejersken, en ung, mørkladen Pige med smukke Træk, beskedent afventende paa den anden Side af det store Midterbord og holdt Haanden paa en Stoleryg.

»Hvordan synes De saa, det gaar, Frøken Hecht? Der har ikke siden været noget alvorligere Anfald af Aandenød? Ingen Hjertekramper?«

»Nej. Jeg synes, at der snarest har været nogen Fremgang de sidste Dage. Igaar kørte Godsejeren ud sammen med Skovfogden for at udvise Træer.